

„Stejarul nu crește pretutindenea; buruienile, în tot locul.”

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VI

Numărul 277

(6752/1317)

19 - 25 octombrie 2016

Să n-ajungem să batem la propria poartă ca la ușa unui străin...

Cezar Adonis
Mihalache

De parcă i-am fi rugat noi să vină aici să lucreze! Indieni, vietnamezi, filipinezi, chinezi, africani... De parcă mersul societății noastre ar depinde de ei! Așa se comportă tehnovanzătorii de la guvernanta țării când vine vorba de muncitorii străini. Aproape că își cer scuze pentru „regimul” la care trebuie să-i supună. Pentru „nedreptatea” de a-i face să aștepte până la șase luni pentru a putea lucra nestingheriți aici.

Și ce dacă noi așteptăm ani întregi pentru

luni de așteptare per capita de expat reprezintă o impardonabilă pată pe obrazul cioloșist al unui guvern neromânesc! O pată pe obrazul asumat în procesul grabnic, până la următorul guvern politic, de deromânizare a țării. A unei țări care devine ușor-ușor „acasă” pentru tot felul de seminții, de vom ajunge să căutăm în dicționare semnificația termenului acasă. Și nu peste câteva decenii...

Iar cum printre străinii pentru a căror bunăstare își fac griji guvernării noastre, se numără și vârstnici, și persoane cu probleme sociale, dar, mai ales, venind ei cu

prea mult.

Desigur, asta nu înseamnă că măcar din clipa în care vom fi devenit, la propriu, străini în țara noastră, ne vom bucura de mai multă atenție din partea ministeriabililor. Că din acel moment, ca „străini” dar și înstrăinați de țara noastră, ni se vor aplica tot regulile de viză pe care le primim acum când batem la porțile altora. Și vom bate la porțile noastre tot ca la ușa unui străin...

Și nu e revoltător, într-o lume în care nouă ni se închid ușile în nas, și suntem trecuți prin procese de verificare de parcă noi am veni din lumea a treia (nu cei ce ajung aici pe post de altfel de cetățeni), doar

Parandărătul regal!

Ion
Coja

După 1990, limba română s-a îmbogățit cu un nou cuvânt: PARANDĂRĂT! Este un termen apărut în argoul parlamentarilor și al clasei politice, în general. Se pare că ar veni din vocabularul barbugiilor. Ca termen recent inventat, mi se pare inspirat, dovedind încă o dată geniul limbii române! Dar și geniul celor care au inventat nu cuvântul, ci stratagama!

În ce constă parandărătul? Să zicem că se întoarce în România un fost rege cu moștenitorii săi. Și aceștia se prezintă la ofi-

la patidele și șefii de partid care guvernează la data tranzacției. Iar cum tranzacția s-a discutat cu două guverne, unul de stânga, altul de dreapta, parandărătul se împarte frățeste, la toată clasa politică de fapt! La tot eșichierul politic din Parlament!

Sau, alt exemplu: dai în judecată statul, care este proprietar al unor imobile prețioase, precum fostul sediu al Muzeului Literaturii Române sau Casa Monteoru, fost sediu al Uniunii Scriitorilor. Petentul vine cu martori mincimoși, cu acte false etc. Iar adversarul petentului, adică statul și Uniunea Scriitorilor, ca proprietari și bene-

a lucra la alții? Aceasta este problema capitală a Ministerului Muncii și a celui al Externelor! Așteptarea la care sunt supuși străinii în a pune mâna pe un loc de muncă, prioritară fiind dară „simplificarea vizelor pentru muncitorii străini”.

Pentru că, într-un guvern înstrăinat de țară, ministerele au devenit de-a dreptul oficii de lobby pentru expați. Și, firește, Ministrul Muncii nu o să aibă ca prioritate rezolvarea problemelor șomerilor români, care așteaptă adesea cu mult mai mult de șase luni, uneori până la neașteptare, pentru a-și mai găsi un serviciu, ci dovedirea servilismului nostru pentru alții.

Românii sunt la ei acasă (încă), așa că pot aștepta, nu?! Aștia! Zac pesemne săracii de-a dreptul cu burta lipită de șira spinării prin șanțurile de la granițele țării, iar câte șase

tot cu familii (ce, scrie în titulatura ministerului că e al „familiei române”?!), Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice (Străine) trebuie să se implice cu toată organigrama.

Și nu-i bai, că de probleme șomerilor noștri, că tot nu mai sunt în câmpul muncii și nici în cel al zonei de preocupare a Ministerului Muncii, o să se ocupe Agențiile locale pentru Ocuparea Forței de Muncă (că atât o să ne mai rămână și nouă, ca parte a sferei de preocupare acordată de guvernanți, câte un birou sau un serviciu printr-un pod de primărie, unde se vor înghesui românii pentru ce o mai rămâne neocupat, adică refuzat, de neinvitații noștri ce devin invitați permanenți ai guvernanților), dar să pui instituțiile Statului Român în slujba unor străini e mult

felul în care guvernării se preocupă de bunăstarea altora, dar și nerușinarea de a-i trata și pe frații noștri tot prin „regimuri de viză”. Și nici măcar la nivelul „colegilor”, indieni, vietnamezi, ci prin proceduri speciale, pentru, zice ministrul muncii comunitățile care sunt în apropiere, cum ar fi „Bucovina pentru Moldova sau Serbia pentru zona de Vest a țării”.

Să n-ajungem dară să batem la propria poartă ca la ușa unui străin... Să n-ajungem să ne declarăm străini în propria țară pentru a mai putea munci la noi acasă...

cii republicii și le cer niscaiva retrocedări de posesii, castelul Bran sau castelul Peleş, să zicem. La prima discuție, republicanii resping cu indignare cererea de restituție. Atitudine care face o bună impresie la public, la electorat. La a doua discuție, o lasă ceva mai moale și în final reprezentanții republicii recunosc dreptul la restituție. Ba chiar ajung și la semne pe sub masa tratativelor. Drept publicul „colegilor”, indieni, vietnamezi, ci prin proceduri speciale, pentru, zice ministrul muncii comunitățile „poporului”, guvernării care sunt în apropiere, cum găsesc soluția prin care să împace și capra, și varza: Moldova sau Serbia pentru retrocedarea Peleşului, cu obligația ca noii proprietari să-l vîndă înapoi statului!...

Iar noii proprietari sunt întrebați cu cât vor să vîndă Peleşul? Cu zece milioane, vor fi zis negociatorii majestății sale! La care reprezentanții statului român obiectează: Nu-i prea puțin?!... Noi ne-am gândit să vă oferim 30 de milioane! Se face târgul, iar din aceste 30 de milioane majestatea sa dă îndărăt 15 milioane!...

Acesta este vestitul parandărăt! Casa regală primește chiar mai mult decât a cerut, dar dă și 15 milioane

ficiari, nu se prezintă la proces să ceară expertiza actelor, a martorilor etc. Deși au o armată de consilieri juridici, aceștia nu sunt trimiși la proces să facă opoziție la es-crocherie. Să o dea de gol!... De ce? Pentru că parandărătul! Cineva la Ministerul Finanțelor, de ce nu și la conducerea Uniunii Scriitorilor?!, a făcut parandărăt cu reclamanții! Adică a primit de la aceștia tainul convenit și convenit ca statul să fie inactiv pe durata procesului!

În ce privește ultimele două exemple, discutate printre scriitori la o bere, numele cel mai pomenit este al domnului Varujan Vozgarian, persoana cea mai informată în materie de stare financiară a Uniunii Scriitorilor. Cu vechime penală, cu tot ce trebuie ca să aibă de unde da detaliile necesare! Problema este să se găsească cine să-i ceară aceste explicații! Eu m-aș autosesiza, dar nu mă cheamă DNA.

P.S.: Se pare că tot de parandărăt este vorba și în povestea cu Cumințenia Pământului!

Români, să stopăm continuarea calvarului celor 27 de ani de sărăcie, batjocură și umilință!

Andreea
Arsene

Ei sunt puțini, noi suntem mulți și dezbinați! Ei ne **CONTROLEAZĂ** prin metode perfide de manipulare, însă noi, cei mulți, reprezentăm **ADEVĂRATA PUTERE!** Ei se tem de forța conștiinței noastre colective și de aceea au acționat pe toate căile ingenioase ca să ne mențină într-o continuă stare de latență. Ignoranța, lehamitea, dezinteresul, individualismul și lipsa unității poporului român este rezultatul unui proces laborios de distrugere a stării de normalitate a factorului uman și a celui social. Ceea ce se petrece de aproape trei decenii în România, întrece orice limită a abjecției umane, fiindcă Ei au creat un sistem care funcționează pe baza celor mai neortodoxe norme și regulamente. Ei ne-au indus sentimentul de teamă și nesiguranță pentru a nu mai putea raționa și reacționa împotriva abuzurilor și nedreptăților. Ei au transformat normalitatea în anormalitate și adevărul în minciună. Ei au pervertit umanismul confiscându-ne cele mai elementare drepturi. În România, cetățeanul de drept este sclavul sistemului politico-social. Drepturile cetățenești prevăzute de Constituție ne-au fost încălcate. Autoritățile publice lucrează în detrimentul cetățeanului, favorizând corupția și clientelismul. Sub ochii noștri se petrec cele mai mari nelegiuiri din istoria modernă... și noi rămânem tot nepăsători!? Am devenit un eșantion uman experimental în ipostaza de cobai. Este o stare de lucruri extrem de nefirească și știm prea bine că am trăit 27 de ani în sărăcie, umilință, hoție, confiscarea drepturilor cetățenești, batjocură și sfidare fățișă. Cu atât ne-am ales în urma guvernării odioase și lacome clase politice.

În fond, ce reprezintă și cine sunt ei? Un grup infracțional bine structurat și organizat, pentru care trădarea și jaful din avuția statului și din buzunarul cetățeanului reprezintă o regulă de bază pentru a-și putea păstra neatins privilegiile. Mijloacele lor de operare sunt eficiente. Cum...? Conștiinți de capacitatea de influență a propagandei, au făcut tot posibilul să câștige mass-

media de partea lor. Zi și noaptea lacheii lor, „televiziștii” au grijă să mențină viu interesul românilor în ceea ce îi privește. Strategiile lor perfide știu cum să atingă coarda sensibilă a cetățeanului care **NU MAI ESTE CAPABIL** să privească realitatea dincolo de televizor. Cei influențabili

obraznicit peste măsură. Cer drepturi și li se acordă drepturi peste prevederile constituționale. De ce reprezentanții maghiarilor sfidează românitatea dincolo de limite? Să ne amintim de un fost președinte care ne-a urat să trăim bine, fără niciun impediment... și a permis ca unii etnici maghiari să dețină funcții

teresele cetățenești dintr-o inițiativă sinceră și fără interese oportuniste. Schimbarea unui regim politic, a unui sistem neperformant și dăunător societății se poate efectua prin opoziția fățișă, vehementă și rezistența extremă pe baricade. Marian Munteanu a rămas unic în istoria post-decembristă, fiindcă niciun

manipulării și dezbinării. Conștiința noastră colectivă a devenit inertă, dar ea există și dacă este activată poate acționa ca o forță uriașă, de necontrolat. Conștiința umană colectivă nu este o fabulație SF; este o energie puternică, comună oamenilor călăuziți de aceleași principii. Lor le-a reușit performanța de a ne

și iraționali nu cunosc, din ignoranță sau inconștiență, faptul că **OPOZIȚIA ȘI PUTEREA** reprezintă tentaculele aceleiași caracatițe ucigașe! Toate partidele politice descind din același nucleu incipient: PCR-FSN. În România nu există **OPOZIȚIE** reală! Puterea și Opoziția merg mână în mână atunci când un factor perturbant intervine și le amenință pozițiile. Păpușarii care conduc lumea sprijină ambele tabere în funcție de gradul de obediență.

Politicianul slugarnic și trădător este propulsat în ierarhia puterii cu o condiție: punerea în aplicare a celor mai odioase strategii dăunătoare doar celor pe care pretind că-i reprezintă, **ȚARA ȘI POPORUL!** De ce ne calcă străinii în picioare? Fiindcă avem conducători slugarnici!? Peste măsură de slugarnici! În alte țări foste comuniste, șefii de stat și de guvern au început să se ralieze intereselor poporului. Și-au dat seama că nici UE, nici NATO, nici FMI sau vreo altă organizație internațională care există și funcționează doar pe spatele națiunilor sărăcite și exploatate la maxim, nu le poate asigura un viitor favorabil țării lor. Numai noi, românii, avem pe cap blestemul de a ne lăsa conduși de către niște mizerii umane care nu mai conțenesc cu actele de înaltă trădare petrecute sub ochii noștri ignoranți. Grupurile etnice s-au

importante în stat.

Pe unul dintre ei l-a numit ministru al culturii, un altul a fost mandatat cu funcția de ministru al sănătății, iar un alt maghiar înverșunat împotriva României, Lazlo Tokeș, a fost decorat cu cea mai înaltă distincție românească de onoare. Cu asemenea acte de trădare, etnicii au câștigat teren și se manifestă agresiv. Țiganii au devenit și ei protejații sistemului, deoarece, fiind etnicii minoritari cei mai numeroși, votul lor contează pentru nemernicii de politicieni. Țiganii interlopi stăpânesc marele orașe din România. Amenință, terorizează, lovesc, jefuiesc... Tu, ca cetățean cinstit, muncitor și plătitor de taxe, n-ai voie să ripostezi... că vei fi pasibil de amendă pe motiv de discriminare. Pentru ei educația este gratuită, nu plătesc impozite, sunt asistați social, ong-urile le acordă sprijin și ei ne răsplătesc cu sporul de natalitate și cu amenințarea direct.

M O A R T E ROMÂNILOR! În istoria modernă și contemporană, românii au trăit două evenimente de mare impact: **UNIREA** din 1918 și **MAREA DEZBINARE** care durează de peste un sfert de veac.

De la **MARIAN MUNTEANU** până în prezent n-a mai existat vreun alt lider adevărat al străzii, care să reprezinte în-

alt lider nu s-a mai ridicat la nivelul său, urmându-i exemplul. Reorganizarea societății civile sănătoase și curate de la începuturi preîntâmpină opoziție, blamare, denigrare, demobilizare și acțiuni de sabotaj puse la cale de către aceiași infami dușmani ai națiunii române. Ne plângem de ticăloșiile celor care ne conduc destinele, dar, fiecare într-un fel propriu, de neperceput, inefficient. Este ceea ce se cheamă „civism” prin inițiative izolate, care nu străbat dincolo de un auditoriu restrâns. Totul pare că va converge spre aceeași direcție dezastruoasă. Lipsa unei reacții de impact major din partea maselor nu face decât să faciliteze acest nefericit deznodământ. Ne-am focalizat interesul pe propria supraviețuire în condițiile unui trai de subzistență. Retorica lor manipulatorie, încărcată de cinism și patetism, subjugă mințile slabe care cedează la prima formulă demagogică, chiar dacă aceasta este reiterată la nesfârșit. Scopul lor este să ne blocheze la nivelul cel mai de jos al societății, acolo unde nu vom putea avea puterea necesară să ne răzvrătim, făcându-ne opaci la cunoașterea adevărată a realității.

Paradoxal, noi reprezentăm majoritatea, iar ei sunt doar un grup restrâns al celor care ne-au acaparat și înglobat într-un sistem abil uzitând mecanismele perfide ale

domina fără să ne opunem, fiindcă ne-au dezbinat mai întâi. Iar acolo unde există dezbinare, lipsește solidaritatea și unitatea, exact ceea ce ar trebui să constituie premisele unei asocieri constructive, de front comun. Astfel s-a ajuns ca un număr mic de privilegiați să ne decidă soarta. Puterea noastră, a majorității, a devenit o unealtă confiscată în mâinile lor, pe care o folosesc în interesul lor și doar în detrimentul nostru. Există atâtea grupuri și grupulețe de patrioți și naționaliști care adoptă poziția de separatism în prejudiciul unei asocieri comune în vederea formării unei organizații puternice, imbatabile, incorruptibile și dedicată luptei pentru schimbarea în bine a societății. Din păcate, orgoliul, dorința de a ajunge fiecare lider sau diferențele de opinie, declanșează conflicte ireconciliabile. Dacă Ei, penalii și trădătorii, au ajuns la performanța de a jefui și distruge în două decenii și jumătate tot ceea ce noi, românii, am construit în comunistă, gândiți-vă ce vor moșteni copiii noștri, dacă viitorul lor este compromis!

Dan Puric a semnat pentru susținerea lui Marian Munteanu și a Alianței Noastre România!

Romeo Tarhon

Nu știu dacă cei tineri în urmă cu 26 de ani, acum maturi, dacă și cei maturi în urmă cu 26 de ani, acum mai vârstnici, și dacă toți cei care „gândesc, nu muncesc...”, mai năzuiesc, indiferent de vârsta de atunci și de acum, la idealurile acelei teribile mișcări de stradă, indiferent de vârsta de atunci și de acum, și mai simt ca atunci când, în Iunie 1990, uniți în Piața Universității într-un glas asurzitor și într-o uriașă inimă colectiv, protestam și luptam pentru înfrângerea balaurului postcomunist simbolizat de către Iliescu-FSN, animați fiind de la balconul Universității de glasul detunător al liderului studenților, Marian Munteanu, cel pe care l-au ciomăgit și l-au anihilat fizic,

Domnule Președinte al României, Klaus Johannis,

Domnule Prim-ministru, Dacian Cioloș,

Considerând, în urma dovezilor indiscutabile!, că se întâmplă lucruri grave și îngrijorătoare cu cetățenii români, iar instituțiile statului sunt în derivă și incapabile de a-și efectua misiunea lor, Considerând că România nu poate face abstracție de faptul că propriii cetățeni sunt umiliți, discriminați, tratați după alte standarde, nu cele europene, încalcându-li-se drepturile fundamentale!, în numele miilor de părinți români din Diasporă, care se află în situații dramatice, **VĂ CEREM SĂ VĂ IMPLICAȚI!** Vă cerem să vă implicați direct, nu prin funcționari de rang inferior, și să acordați atenția cuvenită și respectul Diasporei! Sunt cazuri de discriminare evidentă, de rasism și manifestări xenofobe împotriva cetățenilor români, sunt accidente grave de muncă, în care cetățeni români – unii, chiar și fără contract de muncă! – au fost răniți grav, rămânând pe drumuri, fără niciun drept, în Europa, cea cu o mie și una de drepturi și cu o legislație aproape perfectă! Sunt foarte multe cazuri în care cetățenii români și-au pierdut proprii

dar nu și spiritual, slugile securistice ale aceluia regim instaurat prin teroare, prin sânge, prin sacrificiul a peste o mie două sute de vieți de copii și tineri. Pe Marian Munteanu aveam să îl reîntâlnesc la diferite evenimente culturale, cum ar fi târgurile de carte și manifestațiile din cadrul Congresului Spiritualității Românești de la Alba Iulia, și continui și după un sfert de veac blestemat să îi ascult glasul și să citesc tot ce scrie presa despre el, bune și rele, abundând calomniile, intoxicările, otrăvirile dirijate ale conștiinței colective în ceea ce îl privește. Încă mai cred, ca spirit civic, în cel în care am crezut în 1990 și a fost înlăturat cu brutalitate. După 26 de ani a devenit mai înțelept, mai determinat, mai atașat valorilor tradiționale, ortodoxiei și iubirii de neam. Mă simt pe mai departe într-un glas cu

Scrisoare deschisă - Vă cerem să vă implicați!

copii!, și i-au pierdut nu pentru că ar fi niște barbari și niște necivilizați, -așa cum vor unii să pară!- ci i-au pierdut pentru că instituțiile de forță din diferitele state europene au acționat abuziv, discreționar, încalcând legea, au falsificat dosare și au ignorat dovezile, au mituit martorii, au intimidat și amenințat părinții, i-au spoliat economic, iar apoi, i-au aruncat în închisoare, -după interogatorii interminabile, unele, chiar în miez de noapte!- luându-le copiii. În fața unor asemenea acte de nedreptate, în fața unor asemenea atrocități, nimeni nu poate să tacă și să se ascundă cumva în spatele prerogativelor legislative!

Prerogativele sunt pentru a limita privilegiul sau pentru a reduce dreptul de acțiune prea mult, în defavoarea altora! Prerogativele, însă, nu sunt și nu pot fi niciodată! niște articole dintr-o lege, care consfințesc lașitatea noastră, dreptul de a închide ochii și de a nu vedea oamenii! **IMPLICAȚI-VĂ**, atunci, și **LUAȚI ATITUDINE!** Ultimul caz care a indignat lumea, dar nu știu dacă dumneavoastră ați aflat cumva!..., este cel al cetățeanului român, Camelia Smicală din Finlanda...

Cum ar fi dacă, Domnule Președinte sau Domnule Prim-ministru, fiica sau sora dumneavoastră ar fi, pur și simplu, călcată în picioare, dacă patru polițiști

el, vibrând ca și 1990 la celebrul îndemn "Mai bine mort, decât comunist...!"

Deși nu cred în revanșe tardive, de neacceptat după un sfert de secol, cred încă în dreptate socială, istorică și divină. Cred în carisma și spiritul fostului și actualului model de luptător pe care, la comanda lui Iliescu, acoliții și călăii de tot felul l-au disciplinat vreme de doar 26 de ani, l-au supravegheat, l-au mânăjit. Dar acum, prin mijloacele democratice civilizate, la care Occidentul și Orientul nu mai pot rămâne pasivi sau complici ca atunci, contabilizându-și interesele hrăpărețe, Marian Munteanu și prietenii lui fideli pot reforma societatea.

Am năzuit, am visat și m-am rugat ca oameni de marea valoare cum este Dan Puric, să iasă în stradă și să se alăture celor mulți, buni și cu credință în Dum-

nezeul românilor! Și am trăit să văd această minune...! Și cum nu ar fi fost așa, când inima împuștinată, dar încă mare și puternică a țării, este vie și simte românește tânjuind de peste un sfert de veac la un viitor demn și la dreptate socială. Dan Puric și-a manifestat recent, în Piața Universității, hotărârea de a îl sprijini pe fostul lider al studenților, semnând pentru susținerea în alegerile din Decembrie a formațiunii Alianța Noastră România, gest care va schimba ecuația opțiunilor electorale ale multor români sceptici și dezinformați. Copiii noștri mai au o șansă cu astfel de bărbați adevărați, de luptători care și-au dat mâna în lucrarea comună de primenire și purificare a neamului românesc.

Prea i-au batjocorit și denigrat slugile regimurilor din ultimul sfert de veac, transformându-i în

ați explica științific despre prerogativele legale?! Cum ar fi dacă Mama aceasta ar sta ore în șir la coadă ca să vă voteze, cum s-a întâmplat!, iar dumneavoastră ați refuza după aceea să ridicați un singur deget ca să o ajutați?!

IMPLICAȚI-VĂ, OAMENI! Nu mai trimiteți funcționari de rangul al șaptelea, să negocieze cu finlandezii, că nu au ce negocia! Șeful Statului sau măcar Prim-ministrul să iasă în față! Să ia atitudine în fața lumii și să protesteze împotriva abuzurilor îndreptate împotriva românilor! Chemați ambasadorul Finlandei la București și înmânați-i note de protest! Luați legătura cu alți șefi de state și faceți un front comun împotriva abuzurilor! Rechemati ambasadorul român de la Helsinki și nu vă temeți nici chiar de ruperea legăturilor diplomatice cu Finlanda! Aceste legături pot fi sudate mult mai trainic într-un viitor, clădite fiind pe respect reciproc și pe ideea de justiție.

Acceptând târguieții josnice, complezențe de dragul străinilor, lașități de teama de a nu afecta relațiile diplomatice, ne compromitem și mai mult ca țară în ochii lumii. Dacă nu îi apărați pe cetățenii români nici chiar atunci când sunt nevinovați, când îi apărați atunci?!

Deși foarte mulți români mi-au cerut să începă manifestațiile de protest la București și

paria securistoidă, deși erau abia elevi când Ceaușescu fusese deja programat să dispară spre a-i locul miile de ceaușești cu inimă imaginabile avari și conturi, majoritatea vizați de dosare grele. Prea v-au umilit și v-au pus pumnul în gură, vouă și nouă, și prea am răbdat încărunchind și mușcându-ne pumnii. După Dan Puric vor veni să îl sprijine pe Marian Munteanu și alți români adevărați, iar gestul maestrului conturează o primă victorie a societății civile chiar cu armele partidelor care fac și desfac legea: mobilizarea societății civice în jurul celor mai valoroși și morali intelectuali.

peste tot în lume, împotriva abuzurilor, discriminărilor românilor și **NEINTERVENȚIEI** statului român (!!!!!), gândindu-mă la stabilitatea țării, m-am opus.

Nu este acesta cel mai bun lucru pentru România exact acum. Mulți au dorit, de asemenea, să intre în greva foamei pentru a protesta împotriva tăcerii autorităților române. Eu nu știu ce s-ar întâmpla dacă, nu unul – pentru că nu l-ați vedea!- ci sute, mii de oameni, ar intra în greva foamei la București, în fața palatelor dumneavoastră, sau la Bruxelles...

Îmi doresc să nu ajungem la astfel de lucruri.. Dar, **IMPLICAȚI-VĂ**, Domnule Președinte, Domnule Prim-ministru! Să așteptăm, nu se mai poate! Dumnezeu să ne ajute! Să ne arate calea pe care trebuie s-o urmăm...

Răgetul lotrului sau uzul fruct fiscal al celor ce dorm (deja) în stradă...

Cezar Adonis
Mihalache

Acesta este punctul de faliment al statului social! De aici începe linia degradării (umane) a statului în raport cu cetățenii săi. Milogeala, cerșitul prin felurite campanii și subscripții aiuritoare mai aveau ceva scuze, fiind punctele de rugină dintre roțile strâmbe ale sistemului. Dar în momentul în care ceri unui om fără venituri să dea sub orice formă bani statului se cheamă falimentul structurii sociale.

Iar statul este atât de laș încât nu are curajul să-și asume această mizerabilă colectă cu de-a sila printr-o lege, printr-un HG sau orice act normativ, ci o face printr-un ordin al șefului ANAF.

Statul decretează practic că în România orice cetățean major realizează un venit din ceva. Și-l obligă să plătească asigurarea de sănătate la nivelul salariului minim. Un prim pas. Pentru că în abuzul său de lotru cu acte, nici măcar de recuperator, pentru că oamenii ăia nu au făcut bani și nu au evitat plata obligațiilor la

stat, același stat, prin aceeași înalți funcționari, ori bătuți în cap ori „îmbugetofăgiți” în inimile lor negre, va veni și va cere și declararea naturii veniturilor din care sărmanii își vor plăti asigurarea de sănătate.

Unde este mărețul

Avocat al pușcăriașilor? Al poporului din penitenciare, pentru a cărei asistență, și nu doar medicală, a ieșit sinistrul Victor din ciorba sleită a eficacității sale pentru țară.

Unde sunt partidele? Care aberează cu proiecte de anulări de taxe dar lasă statului partea lotrului. Răgetul amenințător și coercitiv.

Unde sunt drepturile celor fără venituri? Pentru că nu poți dispune natura obligațiilor, și contravaloarea în lei și bănuți de colț

de batistă, înainte de a defini un cadru minim de drepturi.

Unde este siguranța coșului alimentar de subzistență pentru cei sărmani?

A cere bani unor oameni care nu au nici măcar

posibilitatea de a-și asigura hrana zilnică reprezintă o imbecilitate cât un tupeu fiscal!

Să-i obligi să „deturneze” bani din alocațiile copiilor pentru a-și achita obligația imputată în numele asigurării de către stat a cotei de sănătate! Pentru că, de unde își închipuie „vlădicii” trăitori în turnul nesimțirii și al desconsiderării că vor „rupe” acești oameni „mărunțișul” pe care îl vrea statul hrăpăreț? „Mărunțiș” pentru un stat umflat de pu-

treziciunea morală a unor funcționari care gândesc cu pietrele pe care le au în locul inimii, venituri de o viață târșăită pentru cei sărmani... Dați un ban pentru ANAF, nu?!

Trebuie să învățăm să ne cerem drepturile! Trebuie să-i învățăm și să-i ajutăm și pe cei mai năpăstuiți dintre noi să-și ceară drepturile! Pentru că a fi sărac nu înseamnă a fi ieșit din sfera umană. Nu înseamnă a fi izolat de nucleul societății, desconsiderat și, eventual, învinuit pentru falimentul statului social. Care nu falimentează din cauza celor săraci, sărăciți și pauperizați, ci a decidenților cărora nu le-am impus, nu doar raportări anuale vizând activitatea și eficiența muncii lor, ci și „cote” fiscale de răspundere pentru nerealizări (ei neavând niciodată grija răspunderii deși beneficiază de lefuri liniștitoare) ori pentru contribuția lor directă la falimentul statului social.

Azi, statul vrea să ceară contribuții pentru asistența medicală celor fără venituri. Măine o să ceară contribuții pentru fondul de pensii. Apoi, taxe și impozite pentru dreptul de a

locui în România, pesemne tot prin raportarea la „minimum”. Minimul chirilor, minimul cotelor de întreținere. Minimul valorii pe care o reprezintă, ca uzul fruct fiscal, cei ce dorm în stradă.

O să ajungem poate să împărțim și ceea ce nu există. Golul dinlăuntru sărăciei absolute. Să impunem taxe pe categorii de săraci, orășeni ori locatari de „rang inferior”, de sate și comune.

Și nu este vorba doar de falimentul ideii de stat social. Ci de ruperea unor file capitale ale Constituției și redefinirea țării ca un stat, nu doar ne-social (și nesocializabil cu durerea și tristețea celor mulți), ci înstrăinat de noi.

Nu este un impozit sau o taxă. Este o spoliere de natură infrațională vecină recuperatorilor. Aici, bunul „cămătat”, nu este banul, ci dreptul de a trăi. Iar infrațiunea, chiar dacă este a statului, rămâne tot o infrațiune.

George
Petrovai

Eram doar de-o șchioapă în regimul bolșevic, dar, trăgând cu urechea la discuțiile celor mari, îndeosebi la savuroasele dialoguri ale tatei cu prietenii lui de pahar, mi-a rămas întipărită în minte distincția „noi-ei”, precum și tainica expresie, rostită cu năduf și cu oleacă de fereală ba de unul, ba de altul dintre convivii irezistibil atrași de zona periculoasă a politicii de la acea vreme: „Ei se pun în funcții și tot ei se dau jos”...

După citirea primului volum din romanul Moromeții, am rămas cu ferma impresie că fiecare așezare din această țară își are inconfundabilul său Ilie Moromete. Totul este ca statutul social, pe care respectivul îl posedă de la natură, să fie întărit și făcut cunoscut prin firmanul artistic al observatorului înzestrat cu darul scrisului...

Pentru că nu era dintre aceia care fac scurtă la mână tot ducând paharul la gură, uneori la astfel de taifasuri morometice participa și vecinul nostru Gavrilă Ardelean. Cu neștearsă emoție mi-l reamintesc, nu

numai ca pe un om bun ca pâinea caldă, ci și ca neîntrecut povestitor, care pe noi (copiii lui și din vecini), ne aduna pe lângă el atunci când treburile gospodărești îi lăsa niscaiva răgaz, ca realmente să ne lase cu gurile căscate cu răscolitoarele lui amintiri din timpul celui de-al doilea război mondial și cu multele suferințe îndurate din partea rușilor după ce-a ajuns prizonierul lor în încheștările de la Cotul Donului.

Din delicioasele lui comentarii vizavi de luptele la propriu dintre țărăniștii și liberalii interbelici (cele două grupări, înarmate cu băte, se formau în câte o parte a orașului Sighetu Marmăției, după care mărșăluiau cu mare zgomot lozincard spre centrul urbei, unde bineînțeles că se încăierau cu adversarii politici), din toate aceste comentarii, zic, mi-a rămas de-a pururi vie în memorie una de pomină prin eternul adevăr politic, funcție de caz și împrejurări, cuprins în extrem de lapidara formulare: „Sus cu josul, jos cu susul!”.

Sigur că la vremea respectivă habar n-aveam de manevrele politico-militare ale românilor (ba la început de partea nemților și

Noi și ei...

împotriva rușilor, ba în final de partea rușilor și împotriva nemților), după cum nu mă ducea mintea fragedă nici la stabilirea liniei de demarcație dintre „noi” și „ei”. Cu timpul, adică după lecturi intense și întrebări insistente, am ajuns să întrevăd că respectiva linie este zidul insurmontabil pentru grosul trăitorilor pe aceste meleaguri, zid de care preavigilenții securiști m-au izbit atât de tare după interceptarea uneia dintre scrisorile trimise de mine la radio Europa liberă (eram elev în ultimul an de liceu și fusesem scos de la ore pentru primul interogatoriu de la 9 dimineața până după orele 15), încât ani de zile, ceea ce se cheamă până la evenimentele din Decembrie 1989, am umblat îndeaproape supravegheat de gealați și pentru totdeauna marcat de infernul interogatoriilor, insultelor și amenințărilor.

Așa că, privit de lacheii vechiului regim cu o neîncredere ce pendula cu regularitate între rezerva fățișă și ostilitatea prost mascată, lesne mi-a fost să constat statornicia adevărului din spusa „Ei se pun în funcții și tot ei se dau jos”, o statornicie

evidențiată în halucinantul procentaj de aproape sută la sută al unui scrutin desfășurat după cinicele canoane staliniste („Nu contează câți cetățeni votează, contează numai cine numără voturile!”) și care, iată, se continuă în postdecembrismul nițel machiat. Că, de, nu mai trăim în primitiva dictatură a proletariatului, ci în cea original-edulcorată a lichelelor cu lustru intelectual și obraz de toval...

Vasăzică, vorba lui Eminescu, mai departe „toate-s vechi și nouă toate” pe aceste meleaguri binecuvântate de Dumnezeu și pângărite de neoameni: de o parte „ei”, urmașii putrezi de bani și nesimțire ai supertorționarilor acestui popor (Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Teohari Georgescu, Vasile Luca, Ghizela Vass, Silviu Brucan, Alexandru Nikolski, Valter Roman, Ion Iliescu etc.), de cealaltă parte „noi” cei mulți, mințiți, sărăciți și umiliți în propria noastră țară, care încet dar sigur prin viciul de fond al legilor adoptate și prin conduita sfidător antiromânească a cărmuitorilor, este aproape cu totul înșfăcată de străini; într-o parte „ei” (laolaltă

hoții, mincinoșii, demagogii, impostorii și trădătorii, pe scurt răufăcătorii cu greutate), în cealaltă parte „noi”, masa indistinctă și împovărată de cele mai multe angarale din întreaga Uniune Europeană, mai bine spus cetățenii onești de la care ticăloșii cu ștaif caută prin toate mijloacele să smulgă voturile, pentru ca să-i poată da uitării de îndată ce s-au văzut cu sacii ipocriziei în hâita căruță a puterii; dincolo „ei” (alde Klaus Iohannis, Vasile Blaga, Alina Gorghiu, Mugur Isărescu, Liviu Dragnea, Victor Ponta, Traian Băsescu, Călin Popescu-Tăriceanu, Eduard Hellvig, generalul Florian Coldea, Laura Codruța Kövesi, Sebastian Ghiță etc.), care-și dau la cap și se dau peste cap pentru a-și putea păstra locul de frunte la masa țării cu bucate din import (sau, mă rog, pentru a putea mistui ceea ce au adunat pe căi nelegiuite), dincoace „noi”, cei care locului ne ținem și-i răbdăm pe acești șnapani. Până când, Doamne?!